

Hétfő

1.

Zzzzzzz...

Nagyon-nagyon lassan kinyitottam a szemem. Továbbra sem láttam semmit - pontosabban az addigi fekete semmit halványszürke semmi váltotta fel. Fogalmam sem volt, hol vagyok, mennyi az idő, és mit csinálok éppen.

Az imént halk zümmögés riasztott fel, ami most újratekődött.

Zzzzzzz...

Hol közeledett és erősebb lett a hang, hol eltávolodott, s ilyenkor el is halkult. Valahol, valamikor már ezt is hallottam.

A fejem elképesztően hasogatott, a nyakam pedig legalább olyan merev volt, mint... nos, szóval éppen elég merevnek éreztem. Kissé oldalra fordítottam a fejem, míg a képem bal fele bele nem ütközött valami szilárd tárgyba. Az arccsontomon hideg, sima felületet éreztem, ugyanakkor a szemhéjamon áttetsző fény megint tompult, amiből arra következtettem, hogy elfordulhattam a fényforrás felől.

Zzzzzzz...

A zúgásnál sokkal jobban aggasztott az a fojtogató érzés, ami a torkom körül kezdett egyre határozottabban testet öltetni. Valami mindent elkövetett, hogy felfelé kússzon a nyelöcsövemen, én pedig mindent elkövettem, hogy ott tartsam, ahol most éppen van. Vagy még inkább egy kicsivel lejjebb. A dolognak persze nyilván van elegáns orvosi neve is ékes latin nyelven, ám attól ez még nem volt egyéb, mint egyszerű mezei hányinger. Latinul amúgy is csak annyit tudtam, hogy *alea iacta est*. A kocka el van vetve. Nos, félni kezdtem, hogy ha nem sikerül hamarosan feltápászkodnom, más is el lesz vetve.

Ideje volt ismét megpróbálni kinyitni a szemem.

Az arcomnak nyomódó tárgy kezdett testet öltetni. Hosszúkas volt, áttetsző, egyik felén valami vöröses folttal, rajta aranyos minta. A kisebb aranyszínű formák hamarosan betükké álltak össze, s bár értelmüket még nem sikerült megfejtenem, a legnagyobb pacából lassan megformálódó sétáló piperkőc gyorsan elvezetett a megoldáshoz. Az estét alighanem Mr. Johnnie Walkerrel töltöttem.

Nem csoda, ha kiütöttem magam. Ez a liter még egy lónak is elég lett volna. Mondjuk egy póninak.

Ideje volt valahogy felkászálódni!

Az éjjeliszekrény alig egy lábnyira volt a fejemtől, rajta a lámpa mellett egy izléstelen lila kaspóban egy rákvirág szomjazott. Egész pontosan egy *aglaonema commutatum*. Ezek szerint tudok még egy latin kifejezést. A felirat a cserépen állt, amikor gondolkodás nélkül levettem a polcra a szupermarketban, hogy valami gaz is legyen végre a lakásban. A szerencsétlen szobanövény azóta alighanem ezerszer megbánta, hogy nem növesztett lábakat, amikkel elszökhetett volna a kezeim közül a *7-Eleven* polcán.

Mióta megvettem, egy véget nem érő kiképzés az élete. Hogyan éljük túl a vízhiányt? – erről könyvet írhatott volna szegény rákvirág. Ezzel az erővel a sivatagba is születhetett volna: jó napot, merre van a legközelebbi oázis? Menjen egyenesen előre, és kedden forduljon balra!

Elhatároztam, ha innen felkelek, meg fogom locsolni. Még ma. Vízrel. Budot kapott ugyan néhanapján, de nem igazán vidította fel, viszont a levelei szépen fénylettek tőle. Ilyenkor mindig elfacsarodott a szívem: milyen kár azért a finom Budért! Bár ez sem teljesen igaz, hiszen csak egy vacak amerikai lötty volt, nem több szénsavas lóhügnál. Állítólag! – mert összehasonlítási alpom azért nem volt. Mármint a lóhüggyal, mert egyéb sörökkel viszont igen. A németek! Azok igen! Három dolgot tudtak a németek igazán: sört főzni, kocsit készíteni, és menetelni.

Zzzzzzz...

Már megint. Egy légy volt. Nem lepett meg, még minden tele volt ezekkel a fáradt őszi legyekkel. Az ember kinyitott egy szekrényt, és a legyek már jöttek is ki éktelen méltatlankodással. Nem tudom, apám mit csinált ebben a lakásban, talán legyeket tenyésztett, vagy idomította őket, de az tény, hogy nem akartak elfogyni annak ellenére, hogy már vagy hatvanat lelövöldöztem egy tapadókorongos játék pisztollyal. Pár napja, kissé illumináltan vettem egyet a sarki boltban, és mindjárt vásároltam hozzá két tucat olyan kis izét, amivel meg lehet tölteni. Pálcikákat, aminek a végén az a tapadókorong van. A második tálca Heineken után egész jó mulatság volt a legyeket lövöldözni vele a tévé körül. Aztán másnap olyan volt a fal, mintha a *Cosa Nostra* hajtott volna végre előtte egy *luparás* kivégzést.

A légy hirtelen megállapodott.

Az orromon.

Először el sem hittem. Csak meredtem rá bandzsítva.

Abban a másodpercben megéreztem, hogy valamit elfelejtettem! Valami az imént mozgott a rákvirágon, és nem tudtam azonosítani, aztán meg a légy elterelte a figyelmemet. Odapillantottam. Alig egy féllábnyira az orromtól, a rákvirág egy masszívabb szárán volt valami. Zöldes tónusú, barnás foltokkal ellátott masszát láttam, amint előre hátra hintázik az ágon.

Egy másodperccel később összeálltak bennem a dolgok: a légy, és a zöld massa a virágon.

Ha nem vagyok ilyen rossz állapotban, nem okozott volna gondot a menekülés, de most már éreztem, hogy esélyem sincs. Csak egy erőtlen kiáltásra tellett tőlem:

– Samantha, ne!

De már késő volt.

A zöldes valamiből egy pillanatra kivágódott egy halványrózsaszín, vékony pányva, elsüvített a felrebbenő légy mellett, s belevágódott a bal szemembe. Mire meghallottam a halk, bár határozott cuppanást, a rózsás szál már vissza is húzódott a masszába.

– Az anyád úristenit!

Mit sem törődve a fejfájással kipattantam az ágyból, és megragadtam az izét, hogy letépjem az ágról, de annyira ragaszkodott az *aglaonema commutatum*hoz, hogy a virágot is magával rántotta, a cserép pedig tompa roppanással ezer darabra freccsent a vastag parkettán.

– Rohadj meg! – sziszegtem, és továbbra is a kezemben tartottam a zöld valamit, ami viszont a markában tartotta a rákvirág szárát.

– Caroline! – bömböltem bele a lakás csendjébe, miközben egy szál farmerben, ami még előző éjjelről maradt rajtam, átrappoltam a nappaliba.

– Caroline! Gyere elő, mert kitekerem a nyakát ennek a dögnek!

Caroline azonban nem jött elő. Közben odaértem a terráriumhoz, és a háromszarvú kaméleont visszatettem a kiszáradt ágra, ami általában az otthonának volt nevezhető, kivéve, amikor valahogy megszökött, és vadászni indult a lakásban. Az állat belekapaszkodott a száraz mangrovegyökérbe, és előre-hátra kezdte hintáztatni a testét, miközben egyik szemét rám szegezte. Nem voltam neki annyira érdekes, hogy még egy szemet szenteljen nekem; azzal inkább az üvegkalitka alját pásztázta, nyilván valami étel után kutatva. És közben unottan kérődzött a kontaktlencsém, amit az imént tépett ki a szememből.

Persze egy fél perccel később kiköpte.

Felvettem a lencsét és az ablak felé fordulva megvizsgáltam. Meg kellett állapítanom, hogy ennek lóttek. Ha felteszem, még szarabb színben fogom látni a világot, ráadásul pókhálósan is. Samantha alaposan megrágta, mielőtt aztán mégis emészthetetlennek nyilvánította volna.

– Caroline!!!

Ezúttal sem jött válasz.

Caroline egyébként a barátnőm. Valójában egy lusta kurva volt, akivel az elmúlt egy hónapban, mióta visszatértem Great Fallsba, együtt éltem. A konyhában használhatatlan volt a nő, a házi munkában pedig már nem is állt rajthoz. Beszélgetni vele körülbelül annyira volt érdekes, mint egy coloradoi farmon kukoricával dobálni a teheneket. Az ágyban viszont jó volt. Legalábbis azt hiszem, mert mire oda kerültünk, rendszerint nekem már lóttek. Hát igen, Mr. Johnny Walker segített – már ha ezt segítségnek lehetett nevezni.

– Caroline! A rohadt gyíkod megzabálta a kontaktlencsém!

Morogva kislattyogtam a konyhába, de a lány nem volt sehol. Bekukkantottam a fürdőbe, és a vécébe is, ám minden üres volt. Jobban belegondolva: túl üres. A női kencékkel, és egyéb szeméttel teli polcok meg szekrénykék például kopaszon álltak.

– Caroline!

A konyhában aztán megleltem a végső bizonyítékot. A fridzsiderre volt tapasztva egy vigyorgó *smiley*-t ábrázoló hűtőmágnessel. A sárga noteszlap úgy hívogatott, mint egy eltévedt hajót a világítótorony. Lekaptam a fecnit, és az orromhoz emeltem. Egyetlen kontaktlencsével furcsán félhomályos volt a világ. Egyszerre láttam élesen, és elmosódottan, a térérzékelésem pedig tökéletesen romokban hevert. Nagy nehezen kibetűztem az üzenetet: „Cameron, reménytelen vagy! Dögölj meg egyedül! Caro.”

Nos... akkor egy gonddal kevesebb.

Mint mondtam, úgyis csak egy lusta kurva volt. Hogy miért is nem rúgtam ki korábban! Talán azért, mert én még nála is lustább voltam. Még kirúgni is. Lám, az elméletem ismét igazolta magát. Tíz problémából nyolc megoldja magát, ha időt adunk neki. Caroline-nak egy bő hónap kellett, de megoldódott. Magától.

– Egyedül maradtál, Samantha! Anyuci nincs többé, hogy megvédjen! Mostantól nekem engedelmessz! – igyekeztem határozott hangot megütni, hogy a hüllő érezze, ki az úr a háznál.

Számba vettem a lehetőségeimet, s úgy döntöttem, hogy az egészből egy jó dolog máris kisült: elmúlt a hányingerem. A gyomrom még háborgott ugyan, de arra tudtam a receptet. Feltéptem a frigó ajtaját, és kivettem egy zacskó vákumfóliás virslit. Megnéztem a szavatosságát és elégedetten felhasítottam a zacskót. Alig hat napja járt le. A tűzhelyre alumínium lábost tettem egy adag vízzel, és beleszórtam a virsliket.

A nyitott ajtón át benéztem a nappaliba. A kaméleon még mindig ugyanúgy az ágon dzsiggelt.

– Szánd már el magad, Samantha! – üvöltöttem át a lakáson, de az állat nem zavartatta magát. Mivel láttam, hogy szuverén jellemmel van dolgom, békülékenyebb hangot ütöttem meg: – Kérsz egy virslit, te átkozott? Legalább olyan jó, mint a kontaktlencse.

Samantha nem válaszolt. Mindig ez volt. Nagyapámat kivéve sosem találok még ennél a dögnél egykedvűbb lényel.

Felforrt a víz. A virslik dagadni kezdtek. Undorítóak voltak.

Kiforgattam a szekrényt, hogy valami szárazat is tudjak majd enni melléje, mert így nem fog lecsúszni. Egy fél doboz vajas kekszen akadt meg a tekintetem, és levettem a felső polcra. Csak egy méltatlankodó kaszáspókkal kellett megvívnom a dobozért, s ezúttal én nyertem, ami némileg jobb kedvre derített. Ha a kaméleonnal való harcban alul is maradtam, azért erőm kezd visszatérni, s a rovaroknál már jobb vagyok. Íme, az erő, ifjú Anakin!

Megfőtt a virsli.

Elővettem egy papírtányért a komódból. Ezt jobban szerette Caroline, mint a porcelánt. Nem kellett elmosni, csak kidobni. Esetleg néha, amikor éppen kifogytak, kiradírozott egyet-kettőt, de ezzel a konyhai munka be is volt fejezve.

Egy műanyag villával ráemeltem a tányérra az első két virslit, s ahogy néztem őket, azonnal felkavarodott a gyomrom. Erőt kellett merítenem az elkövetkezőkhöz. Az erő pedig ugyebár velem volt, pontosabban a frigóval – így benyúltam, kiemeltem egy doboz Heinekent, és letéptem a fület a dobozról. A hideg sör jótékonyan lehűtötte a gyomrom, de tudtam, hogy most azonnal enni kell, különben nagy baj lesz. Bal kezemben a vajas keksszel, a jobban egy virslivel hozzáálltam a reggelihez. A szemem becsuktam, mivel a fél lencse miatti rossz látásom még rátett az émelygésre. Történjen, aminek történnie kell!

Az első harapással nem volt semmi gond. Annál inkább a nyeléssel. Aki már próbált igen erős másnapossággal küzdve virslit enni, tudja, miről beszélek. A virslinek megvolt az a tulajdonsága, hogy minden szemetet beledaráltak, tehát nem sajnáltam, ha utóbb mégis kijött. Úgy vettem a virslit, mint más a fogpiszkálót. Ha volt egy csepp eszem, ivás előtt is eszembe jutott enni hármat-négyet, s akkor általában egész jól megúsztam az estét, de ha nem, akkor végem volt. Akárcsak ma reggel. De hát aligha lettem volna – ahogy a pszichológus leírt - önpusztító jellem, ha mindig átgondolom, mit és hogyan kéne okosan csinálni.

Elfogyott az első virsli és egy vajas keksz. Szerencsére a keksz kissé avas volt, így elterelte a figyelmemet a kolbászról.

– Samantha, biztos nem kérsz, egy harit? Nagyon finom!

A háromszarvú kaméleon megvetően elfordította a szemét. Ezúttal teljesen barnának tűnt, mint a poshadt állóvíz. Gusztustalan kis jószág volt, de végül is el tudott szórakoztatni pár percig. Az örületbe tudtam kergetni azzal, hogy a futballmeccs alatt a tévé elé tolt asztalkára állítottam. Na, ezt a színvilágot utánozd, haver!

Közben befejeztem a második virslit, és tekintetemet a zsíros, forró lében lebegő harmadikra fordítottam. Félidőben jártam, s ez mindig kritikus időpont volt, akárcsak a futballban.

Szerencsém volt.

A gyomrom azt jelezte, jöhetnek a többiek, így gyors, gépies rágással a két utolsó virslit is a többiek után küldtem, majd a maradék három korty sörrel leöblítettem az egészet. Tulajdonképpen mindegy volt, hol kötnek ki a virslik, mert a problémámat így is, úgy is megoldják. Ezúttal a bent maradás mellett döntöttek. Remek.

A sörrel viszont valami gond volt. Lehajoltam a kosárhoz, és kivettem az összegyűrt dobozt, hogy megnézzem, mikor jár le a szavatossága. A rányomtatott dátum szerint november végén, tehát még három-négy hétig nem lehetett vele gond. Aztán alaposabban megvizsgálva a pakkot, meg kellett állapítanom, hogy az eltérő ízt az okozta, hogy alkoholmentes sört sikerült kivennem a hűtőből. Sosem ittam még alkoholmentes sört. Egy régi cimborá szerint az alkoholmentes sör nem más, mint az első lépés a guminő felé. Akkor viszont hogy a fenébe került a hűtőbe alkoholmentes? Kinyitottam a frigó ajtaját, és megszemléltem a készletet. Két darab hatos guriga volt a középső polcon, az egyikből ittam meg egy dobozzal. Mind a két tálca alkoholmentes volt. Na, igen, Caroline utolsó rügása.

– Caroline, Caroline, remélem, megtalálod a számításodat! Csak azt a nyavalyás dögöt is vitted volna magaddal! – felemeltem a hangom, és beordítottam a nappaliba: – Mi van, Samantha, anyád itt hagyott? Gyere, barnulni! Vár a mikrosütő!

Határozott kopogás hallatszott az ajtó felől.

Csodálkozva felhúztam a szemöldököm. Ki a fene lehet az hajnalok hajnalán? Na, jó, tíz óra van, de hát a hajnal szubjektív fogalom, ahhoz köthető, aki megéli. Nekem pedig hajnal volt. Kőkemény, alig pirkadó hajnal. És még úgy délután kettőig az is lesz.

A kopogás megisméltődött.

– Jól van már! Megyek.

A bejárat felé indultam, út közben a polcról lekaptam egy levél aszpirint, és három tablettát a nyelvemre pattintottam, majd nagy öklendezéssel lenyeltem. Persze nem fog a fejfájásomnak használni, de mentálisan segít azt hinni, hogy tettem valamit magamért.

A hosszú bejáraton lépcső tetején egy közepes alkatú, kissé aszott fejű férfi toporgott. Barna zakót viselt és fekete nadrágot, zöld, nyomott mintás nyakkendőjét fehér inghez kötötte meg. Őszülő, gyér barna haját balról jobbra átfésülte a fején, hogy elfedje a kopaszságát. Ezt a hibát sok férfi elkövette. Szerintem a kopaszodás méltóságteljes elviselésének egyetlen módja, ha észlelve a foltot szépen levágatjuk nullás géppel az egészet. Kivétel Sean Connery.

A látogató kissé vizes, szürke szemekkel meredt rám, ahogy laza terpeszben a sarkain hintázott, miközben hüvelykujjait az övébe akasztotta, láthatóvá téve az övére csatolt félautomata pisztolyt és a rendőrségi jelvényt.

Chuck Loganek hívták, és éppen úgy harminchat éves volt, akárcsak én. Csak ő annyinak is látszott, míg én legalább negyvennek. Igaz, ezt csak magamnak köszönhettem. Chuck a csoporttársam volt a Rendőr Akadémián, amit Montana állam fővárosában, Helenában végeztünk el tizenkét évvel korábban. Chuck Logan évfolyamelső volt, és megtett mindent annak érdekében, hogy jó zsaru váljék belőle. Én a középmezőnyhöz tartoztam, és megtettem mindent, hogy megnyerjem az éves sör-virslis versenyt.

Az iskola elvégzése után mindketten a helenai városi rendőrséghez kerültünk, és miután túlestünk a kötelező tizennégy hetes utcai gyakorlaton, együtt járőröztünk bő öt éven át. Akkor aztán szétváltak az útjaink. Chuck Great Fallsban, az állam legnagyobb városában megpályázott egy megürült detektív-pozíciót, és el is nyerte azt, én meg maradtam a járőrökcsiben még egy évet, mígnem megelégeltem a mosómedvék hajkurászását, és kerestem magamnak egy másik helyet. Történetesen akkoriban nem volt Montanában üres nyomozói állás, így San Diegoban kötöttem ki a gyilkossági csoportnál. Miért pont San Diegoban? Magam sem tudom. Miért pont a gyilkosságinál? Mert épp oda kerestek valakit, aki már látott közelről negyvenötöst, meg bilincset. Jó csapatba kerültem, s a következő hat évet a napos városban és környékén töltöttem. Mit mondjak, egy idő után visszasírtam a mosómedvéket! A szenny, az szenny mindenütt, csak éppen az állati kevésbé ocsmány, mint az emberi. Minden értelemben.

– Szervusz, Cameron!

– Gyere be, Chuck! Vagy hívjalak hadnagy úrnak?

Régi barátom megcsóválta a fejét, és beljebb ballagott. Becsuktam utána az ajtót, és a nappali felé tereltem.

– Régen jártam apádnál, Cameron. Mióta kórházba került, már csak árnyéka volt önmagának... Részvétem.

– Kösz.

Apám három hónappal korábban halt meg. Ahogy az újságok írták, „a hosszan tartó, méltósággal viselt súlyos betegség végül felülkerekedett”. Ez cizellált formában azt jelentette, hogy sem a kemoterápia, sem a sugárkezelés nem segített rajta, s az utolsó hónapját a morfium jótékony kábulatában töltötte. Ezt azonban mégsem írhatta a helyi lap a város köztisztviselőiben álló volt tűzoltóparancsnokának nekrológiájában. Még valakinek elment volna a kedve a reggeli lap böngészése során a kukoricapehelytől és a szalonnás rántottától.

– Kérsz inni valamit? Esetleg egy sört?

– Dolgozom, Cameron. Mindössze délelőtt tíz múlt.

– Amúgy is csak alkoholmentesem van itthon.

– Akkor mégis kérek.

– Ül le, máris hozom.

Kimentem a konyhába és behoztam a hűtőből két doboz sört. Az egyiket Chuck kezébe nyomtam a másikkal rázuhantam a kanapéra.

– Apádra!

– Úgy legyen!

Csendben ittunk egy-két kortyot.

– Szép temetése volt.
– Eh! – legyintettem lemondóan. – Nincs olyan, hogy szép temetés. Ez csak a túlélők vigasztalására szolgál.

– Apád jó ember volt, Cameron, még akkor is, ha mostanában nem tartottátok a kapcsolatot.

Mostanában? Tizenkét éve nem beszéltünk egy szót sem, mióta zsarunak álltam. Elköltöztem Helenába, ami hiába van alig százmérföldnyire Great Fallstól, sosem tértem vissza. Illetve haza, hiszen itt nőttem fel. Apám, az öreg Jack nem akarta, hogy rendőr legyek, szerinte őt követve a tűzoltóságot kellett volna választanom. Nem is tudom, miért ellenkeztem vele? Talán csak megszokásból. Vagy mert nem bírtam a kormot. Tulajdonképpen zsarú se akartam annyira lenni, hogy érdemes legyen összeveszni miatta az öreggel, de aztán szó szót követett, és megmakacsoltuk magunkat. Felnéztem Chuckra.

– Tizenkét év után a múlt hónapban látogattam meg először.

– Hogy sikerült a találkozás?

– Sehogy. Be volt gyógyszerelve. Talán jobb lett volna, ha el sem jövök. Akkor most úgy emlékeznék rá, ahogy kilencvennégyben itt hagytam. Ehelyett most éjjelente egy összeaszott ember képe kísért.

– Mindenkinek megvannak a maga szellemei.

– Ha te mondod.

Chuck Logan jó ember volt, legalábbis hat évvel ezelőtt még az volt. Az emberek különös átalakulásra képesek, de hát miért feltételeztem volna mást róla? Ötévi járőrözés alatt elég jól ki lehet ismerni a másikat, hiszen az életedet bízod rá a társadra.

– Hogy érzed magad? – kérdezte volt csoporttársam, miközben szürke szemei az arcomat kutatták.

Tudtam, mire gondol.

– Megkaptad a személyzeti anyagomat, Chuck, nem? Pontosan tudod, miért vagyok itt.

Persze hogy tudta. Eléggé híre ment annak az esetnek, még ha San Diego messze is volt innen. A montanai hegyek közül nézve akár a Holdon is lehetett volna.

– Tényleg neki kellett menned a pasasnak?

– Hetek óta hiába jelentettük a társammal szóban is, írásban is, hogy az a kocsis nem jó. Aztán amikor üldözni kezdtünk egy mexikói személtládát, megtörtént a baj. Alan meghalt, nekem meg eltört négy bordám és a légzsák kis híján kitörte a nyakam. Az volt a legkevesebb, hogy ráborítottam az infúziós állványt, amikor bejött meglátogatni. Az ilyen főnök dugja fel magának az érdemérmét!

Ami igaz, az igaz, nem bántam vele kesztyűs kézzel. Az az állvány betörte a fejét. Hála istennek! Nehezen tudtam volna elviselni, hogy ráborítom, és még csak baja sem történik. Először persze úgy volt, hogy ki fognak rúgni. Aztán a műszaki szakértő elkészítette a járőrkocsiról a véleményét, amiben kerek percc leírta, hogy a fékek teljesen szétrohadtak. Előkerültek az irattárból a jelentéseink, és – láss csodát! – néhány kolléga még arra is emlékezni vélt, hogy szóban többször jeleztük a főnöknek, új kocsis kéne. Így aztán mégsem engem rúgtak ki. Valahol a bürokráciában azonban elhatározhatták, hogy azért az mégsem jó precedens, hogy egy nyomozó őrmester leüti a felettesét,

ezért fél év kényszerszabadságra küldtek, amihez a jogalapot a bordatörések teremtették meg, valamint az a pszichológusi jelentés, ami önpusztításra való hajlamban megnyilvánuló személyiségtorzulást, és kezdődő alkoholizmust diagnosztizált. Ez is azt mutatja, hogy a dilidokik szart sem érnek! Mi az, hogy kezdődő? Krónikus az igen, de kezdődő!

Vártam hát otthon négy és fél hónapot, míg rendbejöttek a bordáim, de ennyi idő alatt arra is rájöttem, nem fogok visszamenni a gyilkosságiakhoz. Alan és az árván maradt két sráca nem ment ki a fejemből, így az a kezdődőnek diagnosztizált alkoholbetegség szépen fejlődésnek indult. El kellett jönnöm San Diegoból, mert maradni nem volt erőm. Apám ekkor már haldoklott, s hamarosan megörököltem a Great Falls-i házat. És Great Fallsban akkor már egy ideje Chuck Logan volt a nyomozók hadnagya...